

Hồi thứ sáu mươi bảy

Lam Hư Thần Mộc

Ba người kẻ trước người sau, thoăn thoắt quanh co giữa hầm sâu không biết bao nhiêu lượt, mút đoạn đường hầm.

Hoa Sĩ Kiệt ước lượng lộ trình mà chàng đã lướt qua tối thiểu cũng hơn năm, sáu dặm.

Cuối đường hầm là một bững đá to trọng lượng có năm tấn, chặn mất lối đi, bên trên phiến đá lộ bốn chữ to màu đỏ như máu:

"Bước qua là chết"

Hoa Sĩ Kiệt nhú mày quay sang hỏi Tuý Khách:

- Lão tiên bối có ý nghĩ chi về bốn chữ trên phiến đá ấy?

Phong Trần Túy Khách bị hỏi bất ngờ không khỏi dăm chiêu một lúc:

- Chết sống có số, mong sống cũng chẳng được, mà muốn chết cũng chẳng chết, cứ vượt qua cẩn thận với sức mình mà tùy ở số trời.

Hoa Sĩ Kiệt lằng lằng hào khí:

- Lão tiên bối nói chí phải, chết sống hữu mạng, tại hạ không tin là sau phiến đá kia có giống quái ma ăn thịt người.

Hà Chí Bình không dần được kinh ngạc:

- Lạ thật, những người vào trước khi này, nếu như họ vượt qua được chỗ quái vật canh gác thì hiện giờ họ ở đâu chẳng thấy?

Hoa Sĩ Kiệt sực nhớ ra nhìn quanh ngơ ngác:

- Ủm! Bọn họ đâu cả rồi, không lẽ đều chôn mình trong miệng Băng Long?

Phong Trần Túy Khách lắc đầu:

- Không khi nào, nếu họ bỏ mình dưới nanh vuốt quái vật, tất phải để lại dấu vết, đằng này không một dấu tích chi, theo ta nghĩ, họ có thể đi vào bằng một đường hầm khác.

Hà Chí Bình nghiêm trang hốt lời:

- Văn bối đề cập lên điều ấy, là có ý, tại sao chúng ta không tìm nẻo khác mà đi, hà tất cứ đâm đầu vào tử lộ mà tiến bước?

Hoa Sĩ Kiệt cười nhẹ:

- Ý kiến của hiền đệ tuy đúng nhưng chuyện trên đời thật khó mà liệu luận đúng với ý mình. Biết đâu trong nẻo chết lại chẳng tìm ra lẽ sống. Và biết đâu cái mà tưởng là sanh lộ, lại chính là con đường đưa về cõi chết.

Phong Trần Túy Khách cười ha hả đập nhẹ lên vai chàng:

- Nhóc con quả là một tay khí khái cang cường! Hay lắm, lão phu tán đồng cả hai tay, quyết theo ngươi xông vào tử lộ.

Hoa Sĩ Kiệt khiêm nhường vòng tay:

- Lão tiên bối quá thương mà nói thế, thật ra, vãn bối chưa xứng với lòng ưu ái của lão tiên bối trong muôn một.

Miệng thốt, người đã xê lên cận phiến đá, bung chân đá thử một cước...

Tuy rằng thử nhưng lực đạo của ngọn cước không dưới ngàn cân nặng, khiến phiến đá dù to cũng khe khẽ lung lay...

Và trong cái tích tắc lung lay ấy, tai mọi người văng vẳng nghe âm vang ù ù dội động.

Hoa Sĩ Kiệt mắt tai cực linh, thanh âm ù ù tuy rất mơ hồ, nhưng lắng tai nghe một lúc đã phân biệt được ngay tiếng chi, chàng vội thốt:

- Phía sau phiến đá dường như là một hồ nước, phiến đá này dường như là cửa đập để ngăn chặn thế nước khỏi tràn...

Phong Trần Túy Khách hơi rúng động:

- Thủy hỏa vô tình, hay là ta đổi lối khác vậy.

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu rần rỏi:

- Tiên bối há chẳng nói trong cõi chết tìm ra nẻo sống đấy chẳng? Nơi giữa Băng Quốc người bày trò huyền hư như thế này, tất không ngoài ý dụ cho mọi người cùng gom vào một chỗ mà kẻ bí mật ấy đã dự toán hẳn hoai, chúng ta không nên trúng kế đối thực hay hư của họ.

Dứt lời, chẳng để cho ai có thì giờ đàm luận lời thôi, chàng bất thần vận đầy công lực vào song cửa sổ tống mạnh vào phiến đá.

Qua sức đẩy mạnh ấy, từ sau phiến đá âm thanh ù ù róc rách vang lên càng rõ hơn.

Hoa Sĩ Kiệt quay đầu lại bảo mọi người:

- Chư vị chuẩn bị lội nước, dường như luồng nước sắp tuôn xuống rồi đấy.

Tiếng róc rách đã đổi thành tiếng ào ào, càng lúc càng thêm nhộn, phiến đá nặng hơn mấy ngàn cân, bị luồng cửa sổ kinh hồn của Hoa Sĩ Kiệt đã xê dời vị trí và từ từ hạ xuống thấp...

ào !...

Cùng với âm thanh vừa vang lên, một luồng nước đen sì theo kẻ hở của phiến đá tràn bắn về phía họ...

Nước tuôn như thác lũ như sóng tràn, tiếng âm ây réo dội khắp lòng hang như tiếng găm thét của bể khơi điên cuồng trở dậy.

Trong khoảnh khắc, khắp lòng hang đã thành một bể nước mênh mông xoáy nước cuộn cuộn.

Hoa Sĩ Kiệt cùng mọi người bị cuốn trôi giữa xoáy nước réo vang.

Cả ba đều rành thủy táng, nhưng thế nước cuốn đi quá mạnh, lại thêm đường chật chội, nên nhất thời họ như bị chìm sâu giữa làn nước mênh mông.

Hoa Sĩ Kiệt vội đề vận chân khí, ló đầu lên khỏi mặt nước đảo mắt nhìn quanh.

Màu nước đen lạ, đường hầm bị chìm mất trong luồng nước đen ngòm.

Phong Trần Túy Khách và Hà Chí Bình chẳng biết bị nước cuốn trôi về đâu?

Chàng vô cùng hải hùng xoáy nhanh nhãn quang khắp nơi tìm tòi, nhưng vẫn tuyệt vô tăm tích.

Phiến đá to chặn ngăn đường hầm khi nãy, đã bị thế nước cuốn lệch đi vị trí nằm nghiêng nghiêng nơi giữa đường hầm.

Thế nước đen ngòm vẫn cuộn cuộn từ bên trong tuôn ra như thác lũ bí dốc đường một chiều...

Mặt nước do đẩy cứ lên mãi. Cứ tình trạng này kéo dài chỉ độ vài giờ sau, Hoa Sĩ Kiệt tất sẽ chết ngộp, khó mong tìm được sinh lộ thoát thân.

Trong cơn tuyệt vọng ấy, chàng sực nhớ đến lời tiên tri của Thiết Tâm đạo nhân khi đoán vận hạn cho chàng:

"Cuộn cuộn nước đen, lông xanh cây thần"

Chàng thâm nhủ lấy lòng:

"Hôm nay quả nhiên đã gặp cuộn cuộn nước đen, còn bốn tiếng dưới: "lông xanh cây thần" là ý nghĩa chi?"

Giữa lúc chàng mông lung nghĩ ngợi để quên đi cái chết đang cận kề, chợt nhìn thấy giữa làn hắc thủy lông lộn, nhấp nhô một điểm sáng xanh xanh...

Hoa Sĩ Kiệt lòng liền rung động, vội vận đề chân khí cho cơ thể nổi phình lên mặt nước, nhào mình lao thẳng về phía ấy.

Chỉ loáng mắt là chàng đã tiến gần đến điểm sáng nọ, chàng cẩn thận quan sát thêm một lúc và tay ra vớt lấy.

Ồ ! Té ra chỉ là một cọng lông xanh.

Và một sự thể lạ lùng xảy ra khiến chàng phải sửng sốt đến lạng người.

Khi tay chàng vừa nắm lấy cọng lông màu xanh nọ, thân hình chàng vụt như được một sức hút nhiệm màu, nâng bổng cả người lên khỏi mặt nước.

Sự kinh ngạc lẫn nỗi vui mừng của chàng lúc ấy, thật không sao tả nên lời, cúi mặt quan sát kỹ cọng lông chim màu xanh trên tay, ánh sáng từ những sợi lông con tía ra óng ánh như ngọc xanh, trông đến lóa mắt.

Chàng bàng hoàng ngộ thức ra hai chữ "lông xanh", quả đúng là cọng lông chim chàng cầm trên tay, nhưng còn "cây thần" là thế nào?

Ngay khi ấy, từ trên thượng lưu, một vật đen đen theo giòng nước cuốn phăng phăng trôi xuống.

Hoa Sĩ Kiệt ý linh phát động vội nhào người nhảy lên vật đen nọ nhìn xem.

Khúc vật đen hù nọ dù chở thêm trọng lượng thân hình của Hoa Sĩ Kiệt bên trên, nhưng không chìm sâu xuống mặt nước mà vẫn nổi phình và tiếp tục trôi tuột theo ngọn nước siết.

Hoa Sĩ Kiệt cảm thấy như đang đứng trên một chiếc thuyền rất vững vàng lướt qua giong sông sâu.

Chàng lạ lùng cúi xuống nhìn xem, vật đen mà chàng đứng lên trên kia là một khúc cây đen thui.

Đến lúc ấy, chàng mới hoàn toàn nhận thức ý nghĩa tám chữ tiên tri "Cuồn cuộn nước đen, lông xanh cây thân" mà Thiết Tâm đạo nhân đã đoán trước cho chàng.

Hoa Sĩ Kiệt lòng chẳng khỏi thâm khiếp phục cho tài đoán số của người quá cố.

"Mãi hôm nay chẳng nhờ hai vật Lam Vũ và Thân Mộc này, tất ta sẽ chết ngộp dưới giong nước đen rồi! Lão tiên bói Thiết Tâm tài bói dịch quả phi phạm xuất chúng, uổng thay người đã...".

Chân chàng vẫn đạp trên thân cây, nương theo luồng nước trôi nhanh xuống phía dưới.

Tốc độ của sức nước vô cùng khủng khiếp, dù trong lòng hang kín đáo mà tai chàng vẫn nghe tiếng gió ào ào tốc ngược ra sau.

Nước vẫn chảy cây vẫn trôi, giữa lúc ấy, chàng chỉ còn biết mặc tình cho số mệnh đẩy đưa, bao nhiêu tài nghệ trên người cũng đành dẹp sang một xó.

Sắc trời đã quá canh tư, từ tiếng sóng nước âm âm réo dậy, bốn bề tịch mịch hoang sơ.

Hoa Sĩ Kiệt qua trận vùng vẫy để chống khỏi với luồng nước lũ vừa rồi, chân nguyên đã hao hụt khá nhiều, tinh thần không khỏi có phần uể oải.

Chàng liền thừa dụng thời gian rỗi rãi trên khúc cây khô, nhắm mắt điều khí dưỡng thần để khôi phục lại tiềm lực chân nguyên.

Cẩn thận bỏ chiếc lông xanh vào túi, chàng bắt đầu nhắm mắt vận công...dần dần chàng bước sang cảnh giới quên ta quên vật.

Qua chẳng biết bao lâu thời gian, Hoa Sĩ Kiệt bị phải một âm thanh lạ thường khiến chàng sực tỉnh hẳn.

Mở choàng mắt nhìn ra, chàng không khỏi sững sốt kinh mang.

Trước mắt chàng độ ba trượng, giữa bóng đêm tối om om, sừng sững tên mọi đen khổng lồ.

Thân hình gã trần trọc không một mảnh vải che thân, khắp người sù sì lông lá, đầu to, đôi mắt thó ló ngời ngời như hai hòn lục lạc, chiếc mũi rộng toác, miệng xéch lên như chiếc bị to, để lộ ra hai hàm răng trắng nhõn như nanh thú.

Màu da đen lộn của gã càng phản chiếu với màu răng trông càng trắng đến phát khiếp.

Thứ nhất là đôi bàn tay của gã, mười chiếc móng dài nhọn hơn ba tấc, quán lại như vuốt ung, miệng không ngớt phát ra tiếng gừ gừ như thú dữ trước con mồi, đôi mắt bắn ra hai luồng hung quang trắng ánh...

Hoa Sĩ Kiệt dù là một thanh niên can đảm, nhưng trước một quái nhân có hình thù khủng khiếp như thế, không khỏi mồ hôi lạnh rịn tháo da lưng.

Chàng muốn thối lui tránh đi, nhưng khổ nỗi đôi chân như bị dính cứng trên khúc cây kỳ quái nọ, không sao di động nữa bước.

Hoa Sĩ Kiệt lo lắng, than thầm:

- Thế này chỉ còn cách liều mạng với tên mọi ấy thôi, nhưng mà thân hình chẳng thể chuyển động thế này, chỉ có nước nhịn cho chúng đánh biết làm sao đây? Khổ ời là khổ...

Giữa lúc chàng âm thầm than vãn, người đen khổng lồ chợt phát ra một tràng cười quái đản, bàn tay hộ pháp của hắn trở ngay vào tim Hoa Sĩ Kiệt rồi xoay lại tự trở vào miệng mình.

Hoa Sĩ Kiệt thừa hiểu ý gã muốn moi tim chàng để ăn.

Và hắn chỉ dùng tay ra dấu mà không thể thốt lời như thế, chứng tỏ hắn là một tên câm, chàng cũng dùng tay ra dấu để biểu lộ ý mình.

Chàng trở tay vào ngực rồi lại xua tay lắc đầu mấy lượt, ý nói là chẳng cho.

Tên mọi đen khổng lồ chừng như giận dữ, gầm gừ phát ra những thanh âm kỳ lạ một lúc lại dùng tay ra dấu lung tung.

Hoa Sĩ Kiệt âm thầm lo lắng:

-"Thân hình gã to lớn như thế, nhất định sức mạnh phải dị thường, đối phó cùng gã chỉ nên dùng trí mà không nên dùng sức".

Tên mọi đen thấy chàng lặng thinh không nói năng gì, dùng như không thể chịu được, gừ gừ lên mấy tiếng, tay lâm lì thò tới định moi tim.

Hoa Sĩ Kiệt hốt hoảng vội tréo tay ra sau, rút nhanh ngọn Thất độc Thần kiếm sau lưng và khuyển tròn ra phía trước thành một vòng hình cung.

Ánh kiếm vừa nhoáng động, tên mọi đen đã đồng thời rú lên một tiếng khủng khiếp, mười ngón tay bị tiêu diệt lìa rơi lỏm bồm xuống giòng nước sâu.

Thế nước vẫn chảy siết, đưa khúc cây đang chở chàng càng tiến gần đến người đen khổng lồ.

Chừng như bị say máu, tên mọi đen gầm lên một tiếng thật to, lao người tới vô lấy Hoa Sĩ Kiệt.

Trước tình thế ấy, chàng vô phương né tránh nơi nào, đành nghiêng răng vận công lên đôi tay, cầm chặt ngọn kiếm vạch ngược trở lên...

Đồng thời dưới chân chàng dùng phép Thiên cân Trụ để hãm bớt sức trôi của khúc gỗ.

Phọc!...

Thanh kiếm vừa đâm lút vào lồng ngực quái nhân, chàng vội vã rút tay phải về đảo bồi thêm một quyền vào đầu tên mọi đang nhe răng táp xuống đầu vai chàng.

Nhưng "bịch" một tiếng nặng nề, chàng cảm thấy bàn tay e ẩm đến tận gân xương, dường như vừa đập phải lên một lớp da khô cứng ngắt.

Kế tiếp là đầu vai chàng đau nhói đi thường, chùng như một mảnh da thịt bị xê rời giữa đôi hàm răng nhọn lều của quái nhân.

Đồng khi ấy, quái nhân bồng vọt lùi ba bước, máu me đầy mồm, giữa hai vành răng trắng nhõn còn ngậm cứng một mảnh thịt người...

Vết kiếm nơi lồng ngực gã tía vọt ra một giòng máu tươi xè xè xuống nước.

Hoa Sĩ Kiệt một chiêu đắc thủ, tinh thần càng phấn chấn quên cả đau, ngọn độc kiếm trên tay lại lần nữa vèo ra như ánh chớp.

Dường như đã khiếp hãi thanh khí giới lợi hại trên tay chàng, tên mọi đen hét lên một tiếng kinh hoàng và quay lưng chạy thục mạng.

Tuy chân bì bõm trong làn nước đen ngầu, nhưng sức nhanh của cước lực gã thật là khủng khiếp.

Loáng mắt hình bóng khổng lồ của gã biến mất vào giữa làn nước mênh mông.

Hoa Sĩ Kiệt khi ấy mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, vết thương nơi đầu vai qua phút căng thẳng của tinh thần, bắt đầu nhức nhối khó chịu nổi.

Chàng ngoảnh đầu nhìn ngoái xuống, thấy máu thịt loe loét một vết khá sâu, máu từ miệng vết thương vẫn trào trào đường suối đổ.

Chàng vội điểm lên vài huyệt đạo quanh đầu vai để ngăn chặn máu ra, đoạn xé một vạt áo của mình băng sơ thương tích.

Bỗng dưng giữa lòng động vọng lên tiếng chim ré liên hồi vắng vắng từ xa và dần dần rõ gần.

Hoa Sĩ Kiệt ngẩng đầu nhìn lên, trước mặt, xa xa trên làn sông nước nhấp nhô, một con chim to màu lông xanh thẫm đang liệng tròn một chỗ như tìm tòi một vật gì.

Mình chim thật to, to hơn cả mọi loài chim trên thế gian, màu lông xanh thẫm lại ngời bóng như phát tiết ra ánh sáng.

Khúc cây lạ lùng vẫn chở chàng trôi phẳng phẳng về phía chim, Hoa Sĩ Kiệt vội cảnh giác đề cao, tay lăm lăm ngọn thần kiếm, chân lục sấn sấn dốc vào một khi quái điều tấn công.

Dường như nhìn thấy Hoa Sĩ Kiệt, quái điều sau mấy tiếng rét chát chúa, chợt đập cánh quẫy đuôi và lao nhanh xuống.

Hoa Sĩ Kiệt quát lên một tiếng, lia ngược mũi kiếm vào đôi vuốt của quái điều.

Nhưng một tiếng thét uy nghi vang lên:

- Dừng tay!

Lồng trong âm thanh, một lượng kinh phong đồng thời thốc tới, nhắc bóng mình chim lên cao.

Hoa Sĩ Kiệt chợt cảm thấy lưỡi kiếm trên tay mình bị một sức mạnh lạ lùng đè gập xuống, cơ hồ sút vuột khỏi tay.

Sự kinh hãi của chàng lúc ấy thật là vô tả vì bằng vào tài nghệ chàng hiện thời với chiêu kiếm vừa chém ra kia, trên võ lâm đương kim ít có người đỡ nổi.

Thế mà đối phương chỉ phát ra một luồng tiềm lực, chẳng những cứu được chim xanh, lại còn đề bạt thanh kiếm của chàng phải húc mũi trở xuống.

Công lực ấy có thể nói là trên cả Xà Hà Tiên Tử, vượt xa cả Băng Hồn Tiên Cơ mấy bậc.

Qua phút sững sờ, chàng vội đón hương nhìn tới.

Trên làn nước đen ngào, trước mặt chàng khoảng năm thước xa, một lão bà kỳ lạ với đôi mắt sáng rực như sao đêm đang đứng im chăm chú nhìn chàng.

ánh mắt vừa chạm phải nhãn quang của bà, Hoa Sĩ Kiệt bỗng cảm thấy khiếp sợ phải nhìn lảng đi nơi khác, lòng hoang mang nghĩ thầm:

"Đôi mắt mù già quái này sao mà ghê đến thế?"

Lão già chợt lạnh lùng buông tiếng trách:

- Nếu ta chậm đến một bước thì đôi chân của "vệ nhi" lại bị mi chém đứt còn chi?

Hoa Sĩ Kiệt thừa hiểu cái mà đối phương gọi là "Vệ nhi" nhất định ám chỉ vào con chim lông xanh kia.

Nhưng trong câu nói, bà ta nhấn thêm chữ "lại" phải chăng tên mọi đen vừa rồi cũng là thuộc hạ của bà?

Chàng không dần được phần uất, cất tiếng cười:

- Thả chim cắn người, giết chết nó là phải lắm.

Lão bà mắt lóe ngời sắc giận:

- Tên khốn ngang tàng! Nếu Vệ nhi ta bị mi chém chết, võ lâm tất sẽ lâm vào mạt vận.

Hoa Sĩ Kiệt cười lạt:

- Lão bà đùa đấy chăng? Một chim giá đáng là bao, mà giết chết nó phải bắt cả võ lâm nhân vật đền mạng?

Lão bà hét to lên:

- Ranh con có mắt không trông, con Vệ nhi của ta không những giá đáng liên thành, mà giữa miền Băng Quốc này không thể chẳng có nó.

Hoa Sĩ Kiệt lạ lùng:

- Sá chi một con chim to, tại sao nơi Băng Quốc này không thể thiếu nó?

- Mi quên rằng thời tiết nơi đây lạnh lẽo phi thường. Nhờ con thân điều ấy cho lông dắc vào người mới có thể chống chọi với cái lạnh. Nếu chẳng có lông của nó, chúng ta đã chết còng rồi còn chi!

Hoa Sĩ Kiệt bàng hoàng rung động thầm:

"Đúng rồi! Có lẽ ta nhờ cọng lông xanh dắc trong người nên từ nãy giờ không còn cảm thấy lạnh nữa, mà tinh thần nghe phấn chấn lạ thường...".

Thấy đối phương lặng im chẳng thốt, lão bà giận dữ thét tiếp:

- Nhãi con là ai? Tại sao to gan dám xông vào Băng Quốc của ta?

Hoa Sĩ Kiệt ngạo nghễ đáp lại:

- Tại hạ Hoa Sĩ Kiệt. Đến đây...

Lão bà nóng nảy gạt ngang:

- Hoa Sĩ Kiệt? Một cái tên thối lạ hoắc! Sư phụ mi là ai? Phái môn nào? Đến đây làm gì? Nói mau!

Trước những câu dồn dập của đối phương, Hoa Sĩ Kiệt không khỏi bực mình xẵng giọng:

- Hỏi chi mà nhiều thế?

Lão bà chừng như ý thức được hành động mình, giọng nói trở thành ôn tồn phân nào:

- Cứ trả lời những gì ta hỏi, sẽ có điều hay cho mi!

Hoa Sĩ Kiệt nhớ qua thủ pháp tuyệt vời mà đối phương đã thi thố để giải nguy cho chim tinh khi nãy, một hy vọng loé lên cân não, chàng đổi ngay thái độ không đẹp của mình:

- Tại hạ là đệ tử đích truyền của Ngộ Tịnh Chơn Nhơn, chương môn thứ mười ba của Nga Mi phái. Vì Nga Mi bị Xà Hà Tiên Tử tiêu diệt thảm thương. Tại hạ bởi mục đích báo thù cho tôn phái, nên lặn lội đến Băng Quốc này, tìm bí kíp để luyện thành tuyệt thế võ công...

Lão bà chợt xua tay ngăn lời:

- Khỏi dài dòng kể tiếp, ta chỉ muốn biết mi là chi của ẩn Vân Thượng nhân?

Hoa Sĩ Kiệt không dằn sừng sờ thâm nghĩ:

"Tại sao bà lại biết rõ danh hiệu của sư thúc tổ ta? Phải chăng bà là..."

Để chứng minh cho ý nghĩ của mình, chàng sang sảng lên tiếng đồng thời ánh mắt chăm chú từng phản ứng trên sắc diện đối phương:

- Người là sư thúc tổ của tại hạ! Đáng hận mụ Xà Hà Tiên Tử thừa lúc người đang tọa quan, ngấm hạ độc thủ và cuối cùng người phải bỏ mạng giữa tay của mụ yêu ấy.

Quả nhiên đúng như ý chàng đã suy đoán, lão bà nghe xong, mặt liền đổi sắc, khẽ nhắm mắt như để trấn dằn cảm xúc, lẩm bầm lấy mình:

- Lão chết rồi! Con người phụ bạc chết thảm như thế là đáng đời! Món nợ của ta bắt tên nhóc con này phải trả hết.

Bà vụt mở choàng mắt xoay thẳng về phía chàng quát to:

- Tên khốn con, muốn tự xử lấy mình, hay chờ già xuống tay?

Hoa Sĩ Kiệt thoát đổi kinh mang, nhưng lập tức tìm ngay lại bình tĩnh:

- Tiên bối cùng tại hạ xưa nay không quen biết oán thù, tại làm sao lại buộc tại hạ phải chết?

Lão bà gầm lên the thé:

- Ta hỏi mi một câu: nợ cha ai trả?

Hoa Sĩ Kiệt bật cười vang:

- Tất nhiên là con? Nhưng tiền bối hỏi câu ấy có ăn nhập gì vào chuyện này?

Lão bà không buồn đáp mà hỏi tiếp:

- Còn nợ thầy, đệ tử trả có được chăng?

Hoa Sĩ Kiệt hiểu ngay ẩn ý, quắc mắt thét lại:

- Giữa bốn phái cùng lão bà có mối thù chi? Tuổi tác chừng ấy sao vẫn còn ăn nói hồ hào đến thế?

Lão bà chợt cười lạnh lạnh:

- Mối thù sâu này đã chất đọng hơn mười năm chính do lão sư thúc tổ phụ bạc của mi đã gieo nơi suối máu này, và nạn nhân trong cuộc chính là già đây. Đêm nay mi phải thay lão sư thúc tổ của mi mà trả cả vốn lẫn lời cho mụ.

Hoa Sĩ Kiệt hoang mang thâm nghĩ:

- "Lời của bà ta rất có thể là sự thật, bằng chẳng làm sao sư thúc tổ biết rõ đường vào Băng Quốc nơi cạnh suối máu trên đỉnh ảo Vân, mà trở lại cùng ta..."

Chàng vội thốt:

- Sư thúc tổ của tại hạ cùng lão tiền bối, xưa kia đã có mối thù chi? Xin thuật rõ để tại hạ...

Lão bà thét to cướp lời:

- Ranh con bất tất phải nhiều lời, mau tự kết liễu, bằng để già động thủ sẽ khổ sở trăm chiều đấy con ạ!

Hoa Sĩ Kiệt ưỡn ngực ngạo nghễ:

- Nếu lão tiền bối chẳng nói rõ câu chuyện ân oán trên, tại hạ còn biết đâu mà thanh toán cho tròn được. Tất nhiên buộc lòng tại hạ phải có hành động chẳng hay.

- Hừ, giỏi lắm! Ranh con dám cùng già động thủ đấy à?

- Tại hạ xin nhắc lại lần nữa là, nếu lão tiền bối quả bức bách tại hạ đành phải đắc tội mà thôi! Huống là người chết là mọi việc hết, bốn mươi năm trời ân oán trải qua bụi thời gian đã lấp chôn chuyện cũ, lão tiền bối hà tất khơi chi đồng tro tàn...

Lão bà gạt ngang lời chàng:

- Khỏi phải cãi nhai nhiều, đại trượng phu thù to chẳng thể bỏ qua, nhóc con muốn dùng đao hay quyền?

Hoa Sĩ Kiệt thản nhiên cười nhạt:

- Nếu lão tiền bối đã quyết ý xin cứ tùy tiện theo sở thích, tại hạ dù bất tài cũng quyết hầu đáp đến cùng.

Trước thái độ hào hùng của chàng trai xa lạ, lão bà không khỏi lạ lùng trở mắt nhìn chàng như khiếp phục, một lúc lâu bà mới gật gù thốt lời:

- Tốt lắm! Vậy chúng ta dùng quyền trước!

- Xin lão tiền bối xuất thủ ngay!

Lão bà cười âm trầm như tiếng vọng âm cung:

- Ranh con thêm chết lắm rồi sao? Lão bà thi ân cho mi tròn ý nguyện.

Tay chưởng đồng thời kéo lên, tung ra một đòn với năm thành công lực...

Thế chưởng với tách cách thăm dò, nên không mấy chi lợi hại lắm.

Hoa Sĩ Kiệt vì muốn hiểu rộng tài năng để cướp trước tinh thần địch thủ, vội phát ra một chưởng hóa giải ngay kinh lực của đối phương.

Qua một chiêu thử sức, lão bà lập tức hiểu ra công lực của Hoa Sĩ Kiệt cao thâm khó lường, càng đề cao cảnh giác, vù vù quật luôn ba chưởng, bồi thêm hai cước, với tám phân chân lực...

Chưởng ảnh cước phong ào ào như sóng tràn đuổi xô tới trước...

Hoa Sĩ Kiệt ung dung lắc động song chưởng phản kích lại đúng ba chưởng và hai quyền...

Tiềm lực đôi bên chạm nhau, không ngớt phát ra những tiếng nổ âm như địa chấn thiên băng.

Trong thanh âm rền nổ vang lừng, lão bà liên tiếp thối lui ba bước.

Cơn giận đã thật sự bùng sôi tâm não, lão bà quát mắt rống to:

- Ranh con thân phủ quả phi phạm, hãy đỡ thêm vài thế kiếm của già!

Miệng thốt, tay phải đã rút phăng trường kiếm, ánh thép vừa chớp động, đòn công lợi hại đã véo sát người chàng.

Quả là một tuyệt chiêu hãn hữu cổ kim, ánh kiếm nhập ngòi như non vút ập tới địch phương.

Hoa Sĩ Kiệt hú dài một tiếng, ngọn Thất độc Thần kiếm trên tay như giao long uốn khúc tua quanh người...

Soảng...

Thanh kiếm trên tay lão bà liên theo tiếng ngân gãy gọn làm đôi, sắc mặt lão bà biến đổi, vội vàng tháo nhanh ba bước.

Sau phút định thần, lão bà trào trợn rít lên:

- Kiếm thuật của ranh con rõ ràng không phải thuộc Nga Mi phái, mi là ai?

Hoa Sĩ Kiệt nhếch môi lạnh nhạt:

- Tại hạ đích thật là đệ tử phái Nga Mi, gạt bà có lợi lộc gì? Nhưng bà có từng nghe ai nhắc đến danh hiệu của Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân chăng?

Lão bà hừ hừ luôn mấy tiếng trong cổ họng, biểu lộ một ý niệm khinh thường.

- Ta giam mình trong Băng Quốc trên bảy mươi năm trời, ai biết Thất Độc Thần Kiếm là cái quái chi?

Bà chợt lôi trong người ra một chiếc dây nhỏ may bằng gấm màu vàng, quơ quơ ngay trước mặt chàng, tiếp lời hỏi:

- Ranh con có biết vật quý này chăng?

Trước thái độ bất chợt của lão bà, Hoa Sĩ Kiệt đành ngơ ngác lắc đầu:

- Tại hạ chẳng biết.

Lão bà hiểm trá nhếch môi cười:

- Mi vào Băng Quốc để tìm bí kíp, nhưng bí kíp ấy hiện trong chiếc dây gấm này đây, công lực và tài nghệ của mi khiến ta đây rất khâm phục, bí kíp này trao tặng cho mi rất xứng vật xứng người. Hãy đón lấy!

Hoa Sĩ Kiệt vô cùng hoang mang:

- Giữa bà ta và sư thúc tổ mình có mối thù sâu, vừa rồi đang thế hăm hăm một mất một còn, bỗng dưng móc bí kíp ra trao tặng, tại sao lại làm thế?

Hoa Sĩ Kiệt vì lòng nghi hoặc hoang mang nên chẳng dám đưa tay nhận lãnh, lão bà đợi lâu chừng như có giận, thỉnh thoảng rung lia chiếc dây gấm nơi tay.

Lập tức một luồng hơi màu vàng, tỏa lan hết một khoảnh rộng hơn trượng châu vì, từ chiếc túi gấm nhỏ mù mịt bay ra chẳng dứt.

Vừa ngửi phải mùi hương khác lạ đang lừa vào miệng vào mũi mình, Hoa Sĩ Kiệt biết ngay là hơi độc vội vã bế huyệt nín hơi...

Nhưng đã muộn.

Mùi hương theo lỗ miệng, mũi, xâm nhập trong cơ thể đã quá nhiều, khiến chàng hắt hơi luôn mấy lượt.

Trong làn sương vàng mù mịt, tiếng cười lồng lộng của lão bà như dội đập vào màng tai.

Hoa Sĩ Kiệt thâm hiểu là đã trúng độc, dùng dùng giận dữ vung độc kiếm nhất quyết trả thù.

Nhưng bỗng dưng chàng buông xuôi lưỡi kiếm, ảo não buông tiếng thở dài.

Vì công lực trên người đã tiêu tan đến hết chín phần mười, còn đâu sức để vung kiếm chém người.

Lão bà vụt dứt ngang giọng cười, gật gù trêu chọc:

- Tiểu tử khá biết thời đấy!

Hoa Sĩ Kiệt rùn vai khinh bỉ:

- Đùng vội đắc ý, chất độc không làm gì nổi ta đâu.

Lão bà cười sảng sặc:

- Tiểu tử đừng mơ chuyện lên trời, chất "Vạn niên trường miên phần" của ta, dù mi là một con người độc hoàn toàn cũng không sao cưỡng nổi, trong giây lát đây, mi phải nằm xuống cũng như ai.

Hoa Sĩ Kiệt chẳng buồn đáp lại, nhắm mắt trầm khí vận công.

Nhưng quả như lời tuyên bố của đối phương, một cảm giác buồn ngủ lạ thường khiến chàng không sao cưỡng lại nổi, dần dần chàng chìm sâu trong trạng thái mê man...